

NIKÉ SZÁRNYA

Csendes Tollnak

égnél üresebb arcom
könnyeim nem látja
földi szem soha
fénye ragyog
a hiánynak

koloncaim elhagyom
szárny emel
lélekárkus
istenlénym
mosolyhajlata

ívbe zárt messzeség

NIKÉ ÚJRA

Ferencz Győzőnek

I.

a hajótaton már nem áll
lábujja épp elhagyja az
anyagból gyúrt világot
már tökéletes angyal
örökké arctalan szinte
csak szárnyak suhanása

II.

a szobrász amint a kőből
kilépő angyalt meglátta
arcának helyét főt hajtva
letörte hisz istent ember
nem ábrázolhat csak
mutathat felé ha képes

NIKÉ HOMLOKA

73

emelkedvén ragad lángot
a feneketlen mélyből
örvénylő habok
halványkék oszlopán
lábujjtól szárnyig izzó fény
arcát kimetszette már
az égi tengely villámló
gyémántpengéje
 mennyei
homloka nem földi tájon
mereng már
múlt szárnya ívén

74 NIKÉ KÖDBEN

...hiszen szeretni sem tudtok
nemhogy imádni egy istent
emberalaktokba öleve
szárnyat faragtok ál-énrám
a csalárd rajzú önképre

emberlény birtoka mi
hamisszívű torz létének
meddő álmát kőbe vésni
múló anyagba hisz jussa
jövője már-már léte sincs

arcát örök köd takarja

embernek se szobornak
se kőnek se halandónak
világra ne hívj többet
határok közé ismét nem vetsz
mindenlét formák foglya
múlástól-múlásig sodortan
szikla ember vagy isten
tér s idő hurokban
áldozatként reszket

túl árnyékíró fényen
sejlik mi vonz
formátlan légző hallgatás
nektárja tündöklő éjnek

arc nélkül mosoly

76 NIKÉ AZ ÉGIG

győzelem istennőjének
hisz hagymázás álmú tömeg
egy fejhagyott márványtömböt
búsult szárnyak tört terhét
álmokép torzójába zárja
fohászan elfogult kegyért
cinkost hívna kőbálványban

göncötök irtózva viselem
sár fénylőbb mását a márványt
 múló szépsége gyötri szívem
égig ragadom izzó szárnyán
emberkezetek szobrát melyben
immár isten lakozik

